

CINE ESTE MOȘ NICOLAE?

— Mama, există Moș Nicolae? întrebă fără ocolișuri Chițisor în acea dimineață. Tocmai se trezise și, lipa-lipa, ținându-l de o lăbuță pe Miau, jucăria lui preferată, se dusesse în sufragerie, unde Vivi se bucura de câteva clipe de liniște. Ceaiul pe care tocmai și-l turnase în ceșcuță era minunat. La auzul întrebării, Vivi rămase câteva clipe cu ceșcuța de ceai în aer.

— Bună dimineața, Chițisor! Deja te-ai trezit? Pe măsuța din bucătărie ți-am pregătit micul dejun.

— Mama, te-am...

— Dragule, firește că Moș Nicolae există! Doar ne aduce cadouri în fiecare an.

— Dar tu l-ai VĂZUT vreodată pe Moș Nicolae?

— Chițisor, nu trebuie să vezi NEAPĂRAT pe cineva ca să știi că el există. Uite, de exemplu, vântul nu se vede, dar se simte. Pe Moș Nicolae nu-l vedem, pentru că nu-i place să fie văzut atunci când pune cadourile în ghetuțe. E un bătrânel simpatic și din cale-afară de modest.

Șoricelul nu părea să fie tocmai mulțumit de răspunsul primit. Ceaiul din ceșcuță se răcise și afară se luminase de-a binelea. Începea o nouă zi. O zi specială care pregătea o noapte specială.

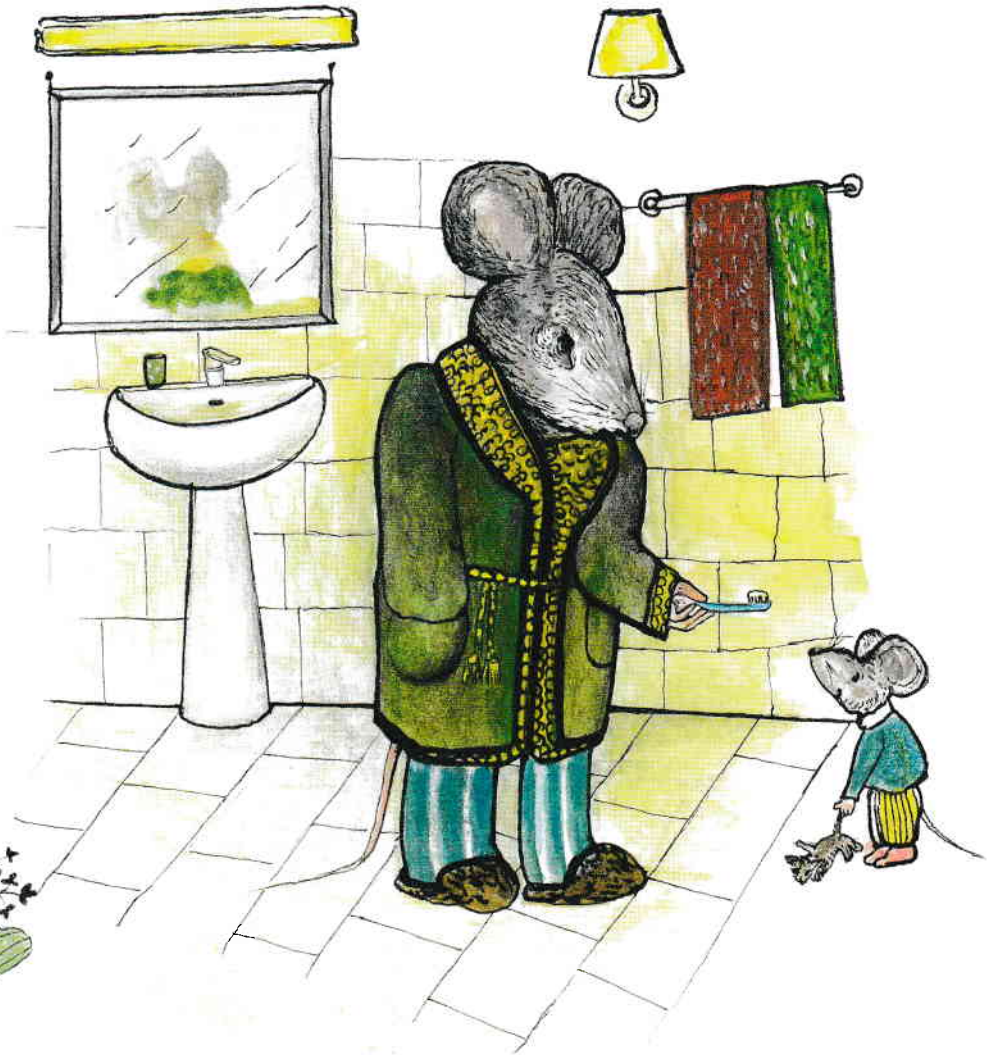
Chițisor termină repede de mâncat fulgii cu lapte pe care îi pregătise Vivi. Firește, nu uită să-i dea și lui Miau o linguriță plină cu fulgi (Miau era tare pofticios), și i-ar mai fi dat dacă Vivi nu intra în bucătărie. Oftând, Chițisor se dădu jos de pe scăunel, mulțumi pentru masă și se îndreptă spre baie, să se spele pe dinți. Aici, tatăl său își tunde frumos mustățile, așa cum făcea în fiecare dimineață. În timpul acesta murmură un cântecel despre nu știu ce bărbier. Robert era un șoricel foarte îngrijit și adora muzica de operă.

— Bună dimineața, Chițișor! Ai dormit bine? În dimineața asta poți încerca o nouă pastă de dinți! Am cumpărat-o ieri, special pentru tine. Are aromă de căpșuni.

— Tata, ar fi momentul să avem o discuție ca între bărbați. Vreau să te întreb ceva foarte important.

Robert puse forfecuța deoparte și-l privi lung pe Chițișor. Acesta se uita într-adevăr serios la el. Și Miau părea serios, cu toată blănița lui de pluș unsă cu fulgi cu lapte. Se anunța o dimineață interesantă.

— Spune, dragul meu, ce te frământă?

— Tata, există Moș Nicolae? Da sau nu! Pentru că la grădiniță am auzit că nu există!

— Dar, Chițisor, bineînțeles că există! Cine ți-a putut spune așa ceva? zise Robert, care se gândea deja că poate ar fi mai bine să o cheme pe Vivi în ajutor (uneori copiii pun întrebări foarte complicate).

— Mi-a spus Veve! Veve spune că anul trecut i-a văzut pe părinții ei cum îi puneau cadouri în ghetuțe!

— Chițisor, râse ușor Robert, dar asta nu înseamnă că Moș Nicolae nu există. Uneori și noi, părinții, ne bucurăm să putem oferi copiilor cadouri. Avem voie, nu-i așa?

— Păi, da, zise Chițisor. E chiar foarte bine. Dar de ce spuneți că le-a adus Moș Nicolae?

— Pentru că, într-un fel, chiar Moș Nicolae le aduce. Vezi tu? Sărbătorile nu s-au născut din nimic. Ele au apărut pentru că acei oameni sau acele întâmplări de care ne aducem aminte în fiecare an chiar au existat. Și, pentru cei care cred, ele încă există. Moș Nicolae e bătrân, foarte bătrân. El a trăit pe pământ demult, într-o cetate numită Mira, a făcut multe fapte bune și mai face încă și acum. Iar în noaptea fermecată care urmează, Moș Nicolae dăruiește tuturor lucruri frumoase. Chiar și un gând frumos pe care ni-l trimite Moșul poate fi un dar de preț. Și, uneori, când el nu poate să ajungă (pentru că e foarte bătrân și sunt atât de mulți copii unde trebuie să ajungă într-o singură noapte), ne trimite nouă, părinților, în gând, ce anume și-ar dori el să vă dăruiască vouă, copiilor. Este ca și cum v-ar fi pus el cadourile în ghetuțe. Noi suntem un fel de ajutoare ale Moșului. Iar atunci când poate să ajungă el, să știi că nu-i place să fie văzut. Este foarte modest.

— Da, așa mi-a spus și mama. Mulțumesc pentru discuție. A fost foarte CNOSTRUTIVĂ.

— CONSTRUCTIVĂ.

— Da, acum aș dori să încerc pasta cea nouă de dinți.